

Φθιώτιδος Συμεών: «Η Μεταμόρφωση του Χριστού είναι μία συνεχής πραγματικότητα στη ζωή της Εκκλησίας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στην πανηγυρίζουσα προσφυγική Ενορία της [Μεταμορφώσεως του Σωτήρος](#), στην πρωτεύουσα των Λοκρών, στην Αταλάντη, όπου βρίσκεται η καθέδρα της Ιεράς Επισκοπής Ταλαντίου και Λοκρίδος, ιερούργησε την Τετάρτη 6 Αυγούστου 2025 ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών](#) για τη Δεσποτική εορτή της Θείας [Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού](#).

Οι Ιερές Ακολουθίες από την πόλη της Αταλάντης μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Το Ιερό Αναλόγιο διηκόνησε χορός τοπικών ιεροσαλτών υπό τον Προϊστάμενο της Γραμματείας του Ιερού Επισκοπείου Ταλαντίου και Λοκρίδος κ. Βασίλειο Μακέδο,

Πρωτοψάλτη.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, μεταξύ άλλων, χαρακτηριστικά επισήμανε ότι η Μεταμόρφωση του Χριστού «είναι μία συνεχής πραγματικότητα μέσα στη ζωή της Εκκλησίας και γι' αυτό σε μία εποχή που όσο ποτέ άλλοτε αισθανόμαστε την ανάγκη ότι κάτι πρέπει να αλλάξει, μάλλον όχι κάτι πρέπει να αλλάξει, ότι ίσως πρέπει να αλλάξουν τα πάντα και συγχρόνως όμως βιώνουμε την εξής απίστευτη δυσκολία».

Αναλυτικά ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«Ένας μεγάλος Πατέρας της Εκκλησίας μας χαρακτηρίζει την Εκκλησία ως τον «καθρέφτη του Θαβώρ».

«Αν θέλεις να δεις πώς καθρεφτίζεται το Θαβώρ μέσα στον κόσμο τότε να κοιτάξεις την Εκκλησία του Χριστού». Μας δίνεται η δυνατότητα να ζούμε το Θαβώρ σήμερα, να ζούμε τη Μεταμόρφωση του Χριστού σήμερα, να ζούμε τη μεταμόρφωση τη δική μας στο τώρα της προσωπικής μας και συλλογικής μας ιστορία μέσα στην Εκκλησία. Μέσα στην Εκκλησία θα βρεθούμε και εμείς σε ένα δικό μας προσωπικό Θαβώρ, θα βρεθούμε συλλαλούντες με τον Χριστό όπως, συνομίλησε ο Μωυσής και ο Ηλίας, θα αντικρύσουμε πρόσωπο με πρόσωπο τον Χριστό, προκειμένου να λάβουμε φως από το Φως Του, λάμψη από τη Λάμψη Του, θα ζήσουμε τη ζωή μας μεταμορφωτικά, καθημερινά μία αλλαγή και μία μεταμόρφωση, θα αισθανόμαστε ότι κάθε μέρα που ξυπνάει είναι ένα βήμα προς τα μπροστά και όχι ένα βήμα προς τα πίσω.

Η Εκκλησία μας δεν υπάρχει προκειμένου να παραμένουμε στάσιμοι και ίδιοι. Η Εκκλησία δεν υπάρχει στον κόσμο για να παραμένουμε σε μία συντήρηση όπως κάνουμε με το ψυγείο που βάζουμε μέσα ένα προϊόν, κάποια τροφή ή κάποιο ποτό προκειμένου να συντηρηθεί σε μία απλώς μη επικίνδυνη κατάσταση, σε μία καλή κατάσταση.

Η Εκκλησία είναι ο χώρος και ο τρόπος της ζωής που μας προσκαλεί και μας προκαλεί σε συνεχή πρόοδο, σε συνεχή λάμψη, σε συνεχή πορεία προς τα μπροστά. Όλα τα Μυστήρια της Εκκλησίας μας δεν κάνουν τίποτα άλλο, παρά να αναγγέλλουν και να πραγματοποιούν τη μεταμόρφωση του κόσμου. Πάρτε για παράδειγμα το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας αυτό που τελούμε τώρα.

Προσκομίζουμε μέσα στη Θεία Λειτουργία τα προϊόντα, τον κόπο μας της ζωής μας, της γης μας. Ψωμί και κρασί και μέσα από το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, μέσα από την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, τον Καθαγιασμό των Τιμίων Δώρων, μεταλαμβάνουμε Σώμα και Αίμα Χριστού. Ερχόμαστε στην Θεία Λειτουργία ο καθένας ατομικά και στην καλύτερη περίπτωση με την παρέα του, με την οικογένειά του και φεύγουμε από δω οικογένεια, αδελφότητα, όλοι σύναιμοι με τον Χριστό, όλοι μετέχοντες στο Σώμα του Χριστού. Να μία μεταμόρφωση, μία αλλαγή και να ένα κριτήριο για να δούμε κατά πόσο πραγματικά ζήσαμε τη Θεία Ευχαριστία, γιατί αν φύγουμε από την Θεία Λειτουργία και από την Εκκλησία και είμαστε πάλι κλεισμένοι στον εαυτό μας, είμαστε πάλι απομονωμένοι στον εγωισμό μας και στα προβλήματά μας, είμαστε πάλι φυλακισμένοι στις έγνοιές μας, στα βάσανά μας ή ακόμη και στις φοβίες μας και τις ανησυχίες μας, τότε σημαίνει ότι την μεταμόρφωση δεν τη ζήσαμε μέσα στην Εκκλησία, τότε σημαίνει ότι η μεταμόρφωση δεν μας άγγιξε, δεν μας μίλησε και αν αντίθετα έρθουμε εδώ σκυθρωποί και φύγουμε χαρούμενοι, έρθουμε κουρασμένοι και φύγουμε ξεκούραστοι, έρθουμε ταραγμένοι και φύγουμε ήσυχοι και γαλήνιοι, τότε σημαίνει ότι ζήσαμε μεταμόρφωση, τότε σημαίνει ότι μετέχουμε στο γεγονός της μεταμόρφωσης.

Τι άλλο, παρά μετοχή στη Μεταμόρφωση του Χριστού δεν είναι το Μυστήριο της Εξομολογήσεως, της Μετανοίας. Πηγαίνει ο άνθρωπος στο επιτραχήλιο του πνευματικού εγκληματίας, κλέφτης, φονιάς, ληστής, απατεώνας, μέσα σε πλήθος αμαρτημάτων και κηλίδων και με τη μετάνοια, με τα δάκρυα της μετανοίας, με την Χάρη του Αγίου Πνεύματος και με την απόφαση να αλλάξει ζωή φεύγει άγγελος φωτεινός, φεύγει απαλλαγμένος από βαρίδια. Κουβαλάει κανείς βάρη, μίση, παράπονα, μνησικακίες, έριδες, ζήλιες, συκοφαντίες, τα καταθέτει στον Χριστό, τα αποθέτει από πάνω του και γίνεται ανάλαφρος άγγελος, επίγειος άγγελος πάνω στη γη. Να η μεταμόρφωση πάνω στον κόσμο! Προσερχόμαστε στην εκκλησία χωρίς όνομα, παιδιά της φθοράς και της φύσης και με το Άγιο Βάπτισμα λαμβάνουμε όνομα, λαμβάνουμε υπόσταση, παίρνουμε το Άγιο Χρίσμα. Μεταμορφωνόμαστε. Γι' αυτό και δεν είναι τυχαίο ότι και στο Άγιο Βάπτισμα η παράδοση της Εκκλησίας μας θέλει ο νεοφώτιστος να φορά τα χρώματα της Μεταμορφώσεως, τα οποία είναι τα λευκά σαν το χιόνι. Έτσι εμφανίστηκε ο Χριστός πάνω στο όρος Θαβώρ.

Έρχεται το Άγιο Πνεύμα με το Μυστήριο του Γάμου και δύο εντελώς διαφορετικούς ανθρώπους, δύο επί πολλά χρόνια άγνωστους ανθρώπους, τους καθιστά ένα σώμα, ένα πνεύμα, μία καρδιά, μία ψυχή. Να πως η Μεταμόρφωση του Χριστού έρχεται και μεταμορφώνει τις ατομικότητες και τις απομονωμένες μονάδες σε υπάρξεις συλλογικές, ανακεφαλαιωτικές και ενιαίες. Να πως τον

κομματιασμένο άνθρωπο τον ενώνει, τον ολοκληρώνει, τον σώζει γι' αυτό και ο Μεταμορφωθείς Χριστός ονομάζεται «Σωτήρας Χριστός» και σήμερα είναι η Εορτή του Σωτήρος.

Μήπως δεν ζούμε τη μεταμόρφωση και σε κάθε άλλη αγιαστική πράξη της Εκκλησίας μας; Όταν τελούμε τον αγιασμό, όταν σταυρώνουμε το φαγητό που θα μαγειρέψουμε, όταν εκφράζουμε με κάθε τρόπο την ικεσία μας προς τον Σωτήρα Χριστό να μεταμορφώσει τα πάντα της ζωής μας, να αλλάξει τα πάντα της ζωής μας, να αλλάξει τον κόσμο μας, τον κόσμο τον εσωτερικό και προσωπικό αλλά και τον κόσμο που μας περιβάλλει. Η Μεταμόρφωση του Χριστού λοιπόν είναι μία συνεχής πραγματικότητα μέσα στη ζωή της Εκκλησίας και γι' αυτό σε μία εποχή που όσο ποτέ άλλοτε αισθανόμαστε την ανάγκη ότι κάτι πρέπει να αλλάξει, μάλλον όχι κάτι πρέπει να αλλάξει, ότι ίσως πρέπει να αλλάξουν τα πάντα και συγχρόνως όμως βιώνουμε την εξής απίστευτη δυσκολία. Μοιάζουμε οι άνθρωποι μουδιασμένοι, μαγκωμένοι σαν να έχουμε πάθει μία αγκύλωση, σαν να μην μπορούμε να κουνήσουμε τα χέρια μας, τα πόδια μας, το μυαλό μας. Αισθανόμαστε και βιώνουμε γύρω μας μία παραίτηση. Όλοι οι άνθρωποι αναγνωρίζουν ότι τα πράγματα δεν πάνε καλά και συγχρόνως όλοι διστάζουν να μπουν στη διαδικασία ενός αγώνα για μία αλλαγή, για μία μεταμόρφωση.

Πόσες φορές άνθρωποι, οι οποίοι ασχολούνται με τα κοινά σε διάφορα επίπεδα όχι μόνο σε επίπεδο αιρετής εκπροσωπήσεως και σε ένα Σύλλογο, σε μία ομάδα, σε μία παρέα, σε μία Ενορία, πόσες φορές δεν απογοητεύονται όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με την καχυποψία, με την αμφισβήτηση, με τα σχόλια, με την έλλειψη εμπιστοσύνης από τους άλλους ανθρώπους και εκείνη την ώρα μπαίνει ο λογισμός: «τι κάθομαι και ασχολούμαι, δεν τα παρατάω όλα, κάθομαι ξοδεύω χρήματα, χάνω χρόνο, αφήνω χρόνο από τον εαυτό μου, από την οικογένειά μου, δίνω τον εαυτό μου και από πάνω ακούω και παράπονα, από πάνω ακούω και σχόλια, από πάνω δέχομαι και πολεμική;». Πειρασμούς μεγάλους στην καθημερινότητα των ανθρώπων, πειρασμό που πολλές φορές το βιώνει κανείς ακόμα και μέσα στην οικογένειά του όταν έχει υποφέρει, όταν έχει υπομείνει, όταν έχει ξευχτήσει, όταν έχει αγαπήσει, όταν έχει σιωπήσει, όταν έχει ταπεινωθεί, όταν έχει κάνει τόσες θυσίες. Άραγε, αξίζουν οι θυσίες;

Ποια είναι η απάντηση σε αυτό το ερώτημα; Είναι τελικά μία φοβερή ελευθερία να θυσιάζεσαι για τον άλλον χωρίς να σε ενδιαφέρει, αν θα ανταποκριθεί στην αγάπη σου. Μήπως τελικά είναι μία εκπληκτική απελευθέρωση να αγαπάς και να προσφέρεις χωρίς να ενδιαφέρεσαι εάν αυτό θα γίνει αντιληπτό, αν θα το εκτιμήσουν οι άνθρωποι, αν θα το αναγνωρίσουν. Μήπως τελικά είναι συναρπαστικό να προσφέρεις και να δίνεσαι και να θυσιάζεσαι για να αλλάξει ο

κόσμος και όλοι να είναι εναντίον σου; Μήπως τελικά είναι το πιο ωραίο κολύμπι, το κολύμπι της πέστροφας που κολυμπάει κόντρα στη ροή του ποταμού; Μήπως τελικά πολλές φορές είναι μία μορφή λύτρωσης το να είσαι μόνος σου, το να αισθάνεσαι μία μοναξιά, να παλεύεις μόνος σου να ανέβεις στο Θαβώρ χωρίς βοήθεια, χωρίς εργαλεία, χωρίς κανέναν να σε πιάσει από το χέρι;

Μήπως τελικά ο Χριστός μας καλεί να προσανατολιστούμε μονάχα στα μάτια Του, στο βλέμμα Του, στο πρόσωπό Του και να μην βάλουμε καμία προϋπόθεση, να μην θέσουμε καμία συνθήκη, να μην κάνουμε καμία συμφωνία αλλά μονάχα να αφεθούμε στην αγάπη Του, να αφεθούμε στο έλεος Του, να αφεθούμε στον έρωτα Του και να του πούμε :

«Χριστέ μου άλλαξε μου τα πάντα. Άλλαξέ τα μου εσύ. Δεν με ενδιαφέρει και δεν με νοιάζει πόσοι και ποιοι θα με ακολουθήσουν. Δεν με ενδιαφέρει και δεν με νοιάζει πόσοι θα με πιστέψουν. Δεν με ενδιαφέρει και δεν με νοιάζει πόσα εμπόδια θα μου βάλουν. Εγώ εμπιστεύομαι εσένα, εγώ θέλω εσύ να με μεταμορφώσεις. Σε σένα αφήνομαι. Σε σένα παραδίδομαι. Σε εσένα ελπίζω. Εσύ είσαι η ελευθερία μου. Εσύ είσαι η απελευθέρωσή μου. Εσύ είσαι η λύτρωση μου. Εσύ είσαι η σωτηρία μου. Ναι. Εσύ ο Σωτήρας μου, Χριστέ μου».

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκαν: ο Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Ιωάννης Σαρακιώτης, ο Δήμαρχος Λοκρών κ. Αθανάσιος Ζεκεντές, Αντιδήμαρχοι του Δήμου Λοκρών και μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Λοκρών, ο Πρόεδρος της Κοινότητας Αταλάντης κ. Ιωάννης Νιαβής, η Περιφερειακή Διευθύντρια Εκπαιδεύσεως Στερεάς Ελλάδος κ. Ελένη Μπενιάτα, ο Διοικητής ΕΣΔΕ Αταλάντης κ. Δήμος Παππάς, η Διοικητής του Γ' Λιμενικού Σταθμού Σκάλας Αταλάντης κ. Μαλαματένια Κατσούλα, καθώς και εκπρόσωποι των σωμάτων ασφαλείας και άλλων συλλόγων και φορέων του τόπου.

Στην συνέχεια ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών επισκέφθηκε το Πολιτιστικό Κέντρο Οπουντίων Αταλάντης, όπου ξεναγήθηκε και ευλόγησε την εικαστική έκθεση με τίτλο: «Η γη των Λοκρών» της καλλιτέχνιδος κ. Κωνσταντίνας Καρλή.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

© Δημήτρης Ανάγνου